

Κρήτες Κρυπτοχριστιανοί επί Τουρκοκρατίας

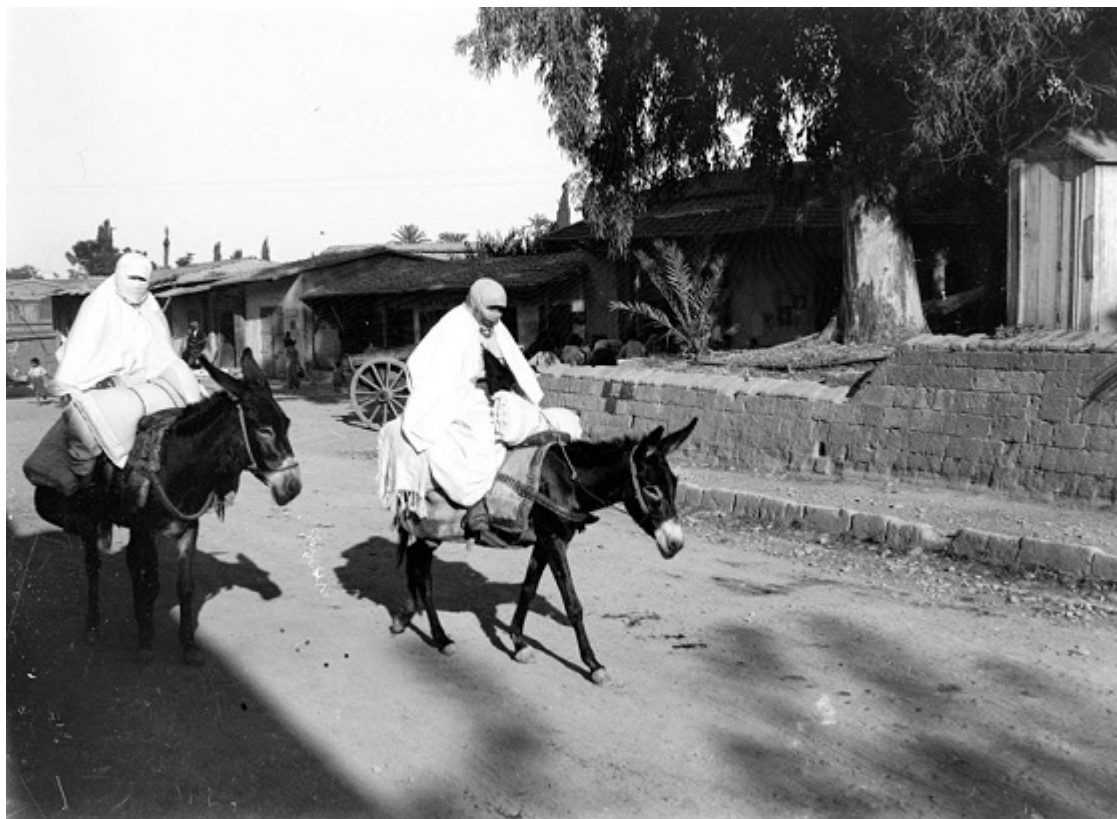
[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: www.pemptousia.gr/?p=18879]

Ο Σερίφ Πασάς, για να μάθει την αλήθεια, έστειλε δύο πιστούς του αξιωματικούς να πάνε στον Κουσέ και να εξετάσουν με προσοχή, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί πώς έκαναν ανάκριση και κατασκοπεία κατά των Κουρμούληδων.

Μόλις τους είδε ο Χουσεΐν Πασάς (Μιχαήλ Κουρμούλης), ευφυής όπως ήταν, κατάλαβε το σκοπό τους και κατάστρωσε το σχέδιό του, για να εξαλείψει κάθε υπόνοια του Πασά εναντίον του. Περιποιήθηκε με μεγαλοπρέπεια τους αξιωματικούς και ως τα μεσάνυχτα κράτησε το γλέντι. Ήταν καλοκαίρι και διάταξε να ετοιμάσουν στρώματα πάνω στην ταράτσα γι' αυτόν και για τον αδελφό του και για τους δύο επισήμους ξένους του. Προτού κοιμηθούν είχε διατάξει να του έχουν έτοιμη την πιο δυνατή του φοράδα, βάζοντας της στρασούρια στα πέταλα, κι ο σείζης του να τον περιμένει.

Πηγή: kostasxan.blogspot.com

Μόλις είχαν κοιμηθεί οι δύο αξιωματικοί κι ο αδελφός του, αυτός κατεβαίνει αθόρυβα απ' τον πύργο του, παίρνει τη φοράδα του και τραβά στην Αληθινή. Πήγε στο σπίτι του τρομερού γενιτσάρου Μεραμεταλή και παραλλάσσοντας τη φωνή του, του φώναξε πώς τον ήθελε για κάτι πολύ σοβαρό.

Βγήκε ο Μεραμεταλής, πάντα άφοβος όπως ήταν, και δέχθηκε τη μαχαιριά του Κουρμούλη στο στήθος. Ο Κουρμούλης σε λίγη ώρα βρισκόταν πάλι πλαγιασμένος στη μέση των δύο Τούρκων αξιωματικών, χωρίς μήτε καν ο αδελφός του ο Γιώργης να καταλάβει την απουσία του.

Το πρωί πού βρήκαν τον Μεραμεταλή σκοτωμένο οι Τούρκοι της Αληθινής, αγριεμένοι έτρεξαν στον Κουσέ, πού ήξεραν από προειδοποίηση του πασά πώς είχαν φτάσει οι απεσταλμένοι του, άρχισαν να λένε την ιστορία του σκοτωμού του γενιτσάρου, όπως τη φαντάστηκαν πώς έγινε τη νύχτα και να φέρνουν ως μόνο ένοχο τον Κουρμούλη, γιατί κανένας άλλος δεν θα ήταν ικανός να τολμήσει ένα τέτοιο θάνατο, χωρίς να ξέρουν πώς οι αξιωματικοί είχαν κοιμηθεί στην ταρατσα έχοντας στη μέση τον Κουρμούλη, ο οποίος ακούοντας την ιστορία γελούσε.

Έτσα 'ναι δά, ακαρντάχηδές μου (φίλοι μου), κι όλες οι άλλες ιστορίες πού πλάθουνε, τούτοι οι μουρτάτηδες, λέει στους αξιωματικούς. Αν δεν κοιμούμαστε μαζί, με τα μαξιλάρια μας κολλημένα μπορούσατε να πιστεύετε τα όσα σας λένε. Μα εδά κρίνετε μοναχοί σας και χαιρετάτε μου το Σερίφ Πασά, σαν πάτε στη χώρα

και πέστε του με ίντα ανθρώπους ανάποδους έχω να κάμω επαέ γύρου-γύρου.

Οι απεσταλμένοι έβρισαν τους Τούρκους της Αληθινής και μετέδωσαν στον Πασά, πού για κάθε ενδεχόμενο του είχε στείλει άφθονα δώρα ο Κουρμούλης όλη την ιστορία πού έδειχνε την αθωότητά του.

Το κρυφό εθνικό έργο των Κουρμούληδων κράτησε ως το 1821, αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα της υποκρισίας οι εκλεκτοί αυτοί άνδρες υπέφεραν ψυχικά, γιατί θεωρούσαν την απόκρυψη της πίστης τους -αδιάφορο αν πρόσφεραν τόσες σοβαρές υπηρεσίες στην πίστη τους με την υποκρισία τους- σαν αμαρτία και άρνηση να υποστούν τη δοκιμασία πού η χριστιανική τους θρησκεία επέβαλε σε κάθε πιστό. Μυστικοπαθείς όπως ήταν κι όπως είχαν εξελιχθεί με τον πυκνό πέπλο, πού εσκέπαζε τη λατρεία τους, αισθάνονταν θρησκευτική χαρά να μεγαλοποιούν την αμαρτία τους, και μία φορά σε μία σύσκεπή τους παρασύρθηκαν στην απόφαση να πάνε όλοι μαζί στο Μεγάλο Κάστρο (το Ηράκλειο) και να ομολογήσουν φανερά τη θρησκεία τους στον Πασά, με μόνο σκοπό να υποστούν μαρτύρια στην ομολογία τους. Έλπιζαν με τα μαρτύρια πού θα υφίσταντο να αποπλύνουν το ρύπο της αντιχριστιανικής υποκρισίας και άρνησης επί τόσες γενεές, της θρησκείας του Χριστού μπρος στον κόσμο.

Διαρκώς βομβούσαν στα αυτιά τους τα λόγια του Ευαγγελίου «όστις αν αρνήσεται με ενώπιον των ανθρώπων, κάγώ αρνήσομαι αυτόν έμπροσθεν του πατρός μου του εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. 12,50). Τα ρήματα αυτά του Ευαγγελίου είχε διαμηνύσει ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλως κατά το 1675 προς τους πρώτους κρυπτοχριστιανούς της Κρήτης ως απάντηση σ' εκείνους πού εζήτησαν την άδεια του να υποκρίνονται τους μουσουλμάνους, ενώ θα παρέμεναν ως χριστιανοί «κρυφοί».

Εμπρός στα τρομερά αυτά λόγια του ευαγγελίου η άδεια πού 'χε δοθεί απ' τον κρητικό Πατριάρχη Ιεροσολύμων Νεκτάριο, δεν άφησε τους Κουρμούληδες να ησυχάσουν και να κοιμηθούν με γαλήνη.

Κάποιος μοναχός από το Άγιον Όρος -φαίνεται να πρόκειται περί του Γρηγορίου Καλλονά- με τη θρησκευτική του κρίση, πού του απόκλειε την τεθλασμένη όραση προς το εθνικό και θρησκευτικό μέλλον, τους έπεισε να ξεκινήσουν από τη Μεσσαρά πάνω από τριάντα από τους πιο διαλεκτούς Κουρμούληδες. Σε ιδιαίτερη σύσκεψη εδέχτηκαν τη χριστιανική προτροπή του Μοναχού να πάνε στο Μεγάλο Κάστρο με σκοπό να ομολογήσουν την πίστη τους, όπως οι πρωτομάρτυρες, και να προκαλέσουν οι ίδιοι το θάνατό τους με μαρτύρια, για εξιλασμό της δειλής τους αμαρτίας.

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

